

červen 06/2013
časopis krajařské rodiny v New Yorku

ZVON
2013

Rev. František Novák, CSSR biskup Alfred E. Novák (Sao Paulo, Brazíl)

Mons. Ludvík Němec

Prof. Peter Esterka

Rev. Vojtěch Vít, O.S.B.

Karel Zedníček a Oldřich Holubář
hlavní umělci výzdoby kaple

June 24 - 26, 1983

Washington, D. C.

Dedication of the Czech National Chapel

“Plzeňská dechovka” z New Yorku, pod vedením paní Anny Šebíkové

Anděl harmonie

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Harmonizovat - to zní v psychologii skoro jako nadávka. Harmonizující jsou totiž ti, kteří nevydrží žádný konflikt, kteří nesnesou odlišné mínění a všechny sporné otázky chtějí vytěsnit. Vytvářejí harmonii umělou, ale ta nás neposune ani o centimetr dál, protože problémy dále kvasí a v určité chvíli se provalí. Kdo takto harmonizuje, má strach před pravdou. Nesnese spor. Snad proto, že si ze svého dětství vzpomíná na hádky svých rodičů, které mu naháněly strach, že zůstane sám, protože ztratí rodičovskou náruč. Každý spor v něm vyvolává obavu, že by mohl ztratit půdu pod nohama. Proto začne harmonizovat: snaží se ostatní přesvědčit, že vlastně o žádný spor nejde, že mají přece pravdu všichni. Ještě hůře to činí ten, kdo moralisticky hlásá, že se přece všichni musíme snášet, vždyť jsme křesťané a ti se musejí samozřejmě milovat.

Anděl harmonie tě nehodlá poučovat v tomto duchu, ale chce tě naučit velikému umění: jak žít harmonicky, souhlasně se sebou samým, jak být v souzvuku sám se sebou. Řecké slovo harmozein znamená “do sebe zapadat”. Vnitřní harmonie dosáhneš, až v sobě všechny protiklady uvedeš v jeden ladný celek. Předně se pokus tyto protiklady vnímat, připustit je. Pak tě přestanou rozdírat. Vzájemně je uspořádej a každé oblasti v sobě ponech její vlastní tón. Tak vznikne souzvuk - harmonie v tobě. Budeš v souladu se vším, co v tobě je. Nemusíš v sobě nic potlačovat, nic z harmonie vytěšňovat. Vše, co je v tobě, smí zvučet svým tónem. Kdykoli chceš potlačit určité oblasti v sobě - např. svůj hněv nebo strach budou ti v souzvuku duše chybět a skutečná harmonie ani nemá šance vzniknout.

Kdo je v souladu se sebou samým, vytváří i harmonii kolem sebe. Nejde však o umělou harmonii, nýbrž o uspořádání všech názorů, sporných bodů i všech lidí, kteří zastávají nejružnější stanoviska. Nic se nepotlačuje. Sporná hlediska promyslíme a snažíme se je stále jasněji formulovat. Každé mínění respektujeme a nehodnotíme je ihned. Každý smí přijít se svým názorem a pak vznikne otevřená diskuse. Ta probíhá tak dlouho, až začne jednoho do druhého zapadat, až všichni přijmou řešení, s nímž mohou žít, které jim nenaruší jejich vnitřní soulad. Neharmonizujeme se uměle: je nalezena cesta, po níž se přes všechna kontroverzní stanoviska dá společně jít.

Harmoniční lidé kolem sebe vytvářejí pracovní klima, v němž se dobře pracuje všem. Po každé disonanci se ozve souzvuk. Lidé, kteří jsou v harmonii sami se sebou, nepotřebují žádné intriky, aby štváli jednoho

proti druhému. Vytvářejí kolem sebe jasné ovzduší plné souzvuku, v němž každý ví, že je respektován. Každý se smí podílet na té velké symfonii, kterou má zahrát nějaká firma nebo společnost. Takoví andělé harmonie jsou požehnáním pro každé lidské společenství. Proto t ti přeji, aby ses i ty stal díky svému andělu andělem harmonie pro druhé, aby našli odvahu ke své - zcela osobité - účasti na mohutné symfonii velké rodiny lidstva.

MILÍ PŘÁTELE, JE mnoho věcí, které bych Vám rád sdělil prostřednictvím tohoto časopisu. Jsem však omezen místem, které se mně dostává v úvodníku a také časem. Dále jsem omezen, a to pociťuji velmi silně, vyjadřovacími schopnostmi. Mám spoustu zážitků a zkušeností ve své víře, ve svém životě, ale dostat to všechno na papír, aby to dávalo smysl a také, aby to druzí pochopili, je druhá věc. Bohudík jsou na světě lidé, kteří umí zážitky své nebo jiných, své představy, fantazie, položit na papír. To jsou spisovatelé, historici, novináři. Díky nim se můžeme ponořit do příběhu, situace nebo i do vymyšlených fantazií, tak jako bychom tam byli my sami. Zmínil jsem historiky. U nás v Česku byl jeden velmi dobrý historik. Ten, když mluvil, tak jste měli pocit, že on tam byl.

Že stál vedle krále, že byl uprostřed bitvy, která se právě odehrávala. Že byl pod stolem a naslouchal zrádcům, kteří kuli pikle proti vladaři. Prostě to uměl, byl velice fundovaný a vzdělaný. Bylo to však tak, jak to říkal? Převážná část historiků s ním souhlasila, někteří ale ne.

Přejdeme teď na historickou knihu Bibli. Je to skutečně popsáno tak, jak to opravdu bylo. Cítil Ježíš, dělal Ježíš, smýšlel Ježíš, jak nám apoštolé vypravují ve svých evangeliích? My křesťané nečteme Bibli jenom jako historickou knihu. Na prvním místě čteme Bibli jako sdílení Boží pravdy a Jeho lásky s lidmi na této zemi. Nejdříve to byl vyvolený židovský národ a dále se Boží zájem rozšiřuje na všechny národy.

V Bibli čteme o historických událostech. Ale na prvním místě je tu člověk, který Bibli čte, pro kterého byla tato svatá kniha napsána. Autoři Bible ve své době měli různá povolání a důležitost. Co je však podstatné - nechali se vést Duchem Božím a napsali a popsali události tak, aby čtenář uvěřil, že Bůh se staral, stará a bude starat o lidi, které STVOŘIL. Celá Bible a její texty směřují k jediné postavě - Bohočlověku Ježíši. V Ježíši je naplněn celý zákon i proroci - VŠECHNO. Tak příště až vezmete do rukou Bibli, pamatujte na to, že je to všechno sepsáno pro Vás a pro Vaše dobro a štěstí.

Milí čtenáři, přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON.

P. Antonín

Uvedomil som, si, že u nás, na Slovensku, ako aj v Čechách, sa tento deň nepripomína skoro vôbec. Vieme si spomenúť, kedy je MDŽ. Deň matiek (aspoň my, muži) máme väčšinou zapísaný v kalendári, aby sme naň nezabudli, no na Deň otcov si nespomenieme skoro vôbec. Možno to bude tým, že na tento deň nám nikto nezvykne blahoželať?

Prečo si na Deň matiek (niektorí dávajú prednosť MDŽ) pokladáme akoby za povinnosť blahoželať našim mamám, no na otcov si spomenieme akurát tak na ich meniny a narodeniny? Nebude to tým, že chlapi neradi počúvajú gratulácie a ďakovania? Nebude to tým, že sú skôr zvyknutí na to, že sa od nich očakáva, aby boli živiteľmi rodín, ktorí všetku citovosť nechávajú na svoje manželky? Možno to bude tým, že s našimi mamami sme prežili v prvých mesiacoch svojho života oveľa väčšiu blízkosť. Naše srdce bilo blízko srdca našej mamy. A keďže starostlivosť o dieťa je spoločnosťou stále nedocenená, otec v tom období má čo robiť, aby uživil svoju rodinu.

Na druhej strane pozorujeme dnes aj nárast otcov na materských dovolenkách. Pribúda počet tých, ktorí nepokladajú za hanbu rozprávať sa so svojou tehotnou manželkou s rukou položenou na jej matersky zaokrúhlenom brušku. Rastie počet tých, ktorí kúpanie svojho maličkého potomka pokladajú nielen za prácu manželky, ale za udalosť pre obidvoch rodičov. Nevyčítame svojim otcom, že sme možno mali spart'anskejšiu výchovu ako dnešné deti, no vážime si každú chvíľu, ktorú s nami strávili v detstve. Na druhej strane ma teší to, že dnešní otcovia sú viac emancipovaní a neboja sa na seba vziať úlohy, ktoré sú ešte stále pokladané za typicky ženské.

Chcel by som zablahoželať, všetkým mužom, ktorí prežívajú svoje otcovstvo. Tým, ktorí prežívajú to telesné a starajú sa o svojich vlastných potomkov. Ale aj tým, ktorí svoje otcovstvo prežívajú na duchovnej rovine. Sú to všetci tí, ktorí sa ujali opustených detí a slúžia im buď ako adoptívni rodičia, či vychovávatelia. Sú to aj tí, ktorí slúžia ako duchovní otcovia, spoluhl'adači na ceste k Bohu.

P.S. Sú otcovia, ktorí nimi nie sú. Lebo nemôžu. Nie svojou vinou. Chcú, ale nemôžu. A tak veľmi by chceli. Želám im veľa síl, odhodlania a viery v Nebeského Otca. Nestrácajte smútok. Tento deň patrí aj vám.

Teror v Bostonu

Po řadu let, stejně jako mnozí jiní, jsme sledovali se zájmem populární “Bostonský maraton”.

Vítěz dostal vždy kromě vavřínového věnce ještě velkou finanční odměnu. Obyčejně to bylo okolo jednoho milionu dolarů. Nebylo tedy divu, že se na “Bostonský maraton” sjížděli nejlepší běžci - vytrvalci z celého světa. A tak tomu bylo i letos. Přijeli známí běžci z Afriky, kteří trénují na tento závod již od mládí. Oni dobře vědí, že kromě popularity i odměna za vítězství by změnila jejich život nadosmrti. Kromě těchto běžců - vytrvalců, se zúčastňují “Bostonského maratonu” i běžci méně známí. Běží buď ve prospěch fondu některého člena rodiny, který má rakovinu nebo jen proto, aby ukázali, že jsou stále v dobré tělesné kondici. Ať je to tak nebo tak, letos to bylo jinak.

Letos nikoho nezajímalo, kdo byl vítěz nebo vítězka “Bostonského maratonu”. Sotva několik běžců proběhlo cílem, vybuchly v cíli dvě bomby, které zranily hodně běžců a diváků a dokonce zabily osmiletého chlapce a ještě dva další lidi.

V této chvíli, kdy píšu tyto řádky, se ještě neví, kdo stojí za tímto vražedným teroristickým útokem. Je to však k nevíře, že se najdou lidé, kteří chtějí druhým, nevinným lidem ublížit a dokonce je zabít. Jsou to zločiny do nebe volající. Nejde však o to nyní dopadnout teroristy, ať už domácí nebo zahraniční, ale spíš bychom se měli zamyslet nad tím, co je prvotní příčinou takového lidského jednání.

Všeobecně se ví, že hodně viny na tom nesou naše televizní programy, videofilmy, počítačové hry a internet. Místo, aby se prostřednictvím těchto médií ukazovalo lidem něco pěkného a pomáhaly takto vychovávat děti a mládež, ve většině programů a filmů vidíme jen samé násilí, střelení a vraždění bez sebemenší úcty k lidskému životu. Dokud někdo tyto programy nezmění, budeme se opravdu za chvíli bát vystrčit hlavu na ulici. Je to tu teď horší, než bylo kdysi na “Divokém západě”.

Nechci na nikoho svolávat Boží tresty, ale naopak bych chtěl Boha poprosit, aby lidem všech národů světa a zvláště mladé generaci vlil do srdcí úctu k životu, vzájemnou lásku a toleranci, dobrotu a mravní ušlechtilost. Jen tak bude náš život šťastnější a bezpečnější.

SE SVOU ŽENOU žiji už skoro dvacet tři let. Máme se moc rádi. Především spolu mluvíme o všem, co nás zajímá a co nás trápí. Moje žena má na mnoho věcí zcela jiný názor. Já ji respektuji a ona mě také. Není to však jednoduché. Ale za těch více než dvou de-sítek let jsme se to naučili. Někdy se říká, že ta počáteční láska (zamilovanost) pomalu vypřehá a pak už se člověk musí naučit toleranci a spolužití. Nevím, možná jsme výjimkou, ale pro nás to neplatí. Jsem stále do své ženy zamilovaný a ba naopak, vím více než před lety, co ji trápí a co ji udělá radost. Víم také z jejího chování, co zrovna teď prožívá. A je zajímavé, že ona přesně umí odhadnout mé rozpoložení.

Před mnoha lety, po porodu našeho dítěte, moje žena vážně onemocněla. Do dnešní doby má problémy. Máme však velmi dobrého lékaře a díky dobrému pojištění moje žena mohla podstoupit velmi složité vyšetření. Jsem velmi vděčný lékaři, který se stará o mou ženu už dlouhá léta. Na některá její vyšetření chodím společně s ní. Doktor nás přesně informuje, jak nemoc pokračuje, jak se bude dál postupovat. Jak mnoho složitých informací nám předává, že už si mnohé z nich nedávám do souvislosti. Aby toho nebylo dost, před několika lety se dostavily u manželky psychické problémy. Ale zase máme štěstí na dobrého psychiatra, který nám velmi pomáhá. Na posezení k psychiatrovi chodím i já, abych byl manželce nablízku. Oběma lékařům, kteří pomáhají mé manželce, jsem nesmírně zavázán. Nebýt jich, už by tu moje žena pravděpodobně nebyla.

Já a moje žena věříme v Boha. Věříme, že Ježíš je poslaný od Boha - Syn Boží. Jemu vděčíme za život, za to, že jsme se poznali. Učíme se ho poznávat a milovat. Při četbě životopisů svatých stále více chápů, že svatí nevnímali Ježíše především jako učitele, ale jako milovanou osobu.

Ježíše Krista, můžeme poznávat z Bible jako historickou postavu. Ježíše Krista můžeme studovat i po psychologické stránce - jakou měl povahu, jak se choval, co měl v úmyslu. Můžeme zkoumat v Bibli, zdali něco řekl nebo neřekl. Ale poznat Ježíše a milovat Ho, tak jako mám já rád svou ženu a ještě více, k tomu potřebujeme Lásku od Boha. Nejsem studovaný teolog, ale dovolím si tvrdit jednu věc.

Tak jako oba lékaři ví o mé ženě a jejím zdravotním stavu víc než já a umí přesně popsat diagnózu, přesto moji ženu neznají tak, jak ji znám já.

Neví ani setinu, co je mezi mnou a mojí ženou.

(CAT)

Vzpomínky pana Václava J. Solfronka

V posledním čísle Zvonu jsem zakončil mé povídání s dohodou založení výboru pro stavbu české kaple ve Washingtonu, předsedou byl zvolen Biskup Jan Mořkovský Houston-Galveston a generálním tajemníkem byl zvolen Mons. Ludvík Němec, profesor na Chestnut Hill College ve Filadelfii a autor mnoha knih (35). Na moment se chci vrátit k úplnému začátku. Historici souhlasí, že myšlenka postavení české kaple pochází od otce Augustina Studeného z kláštera českých Benediktinů z Lisle. Otec Joseph Chvatal, člen téhož kláštera, ve své literární činnosti návrh často podporoval. Národní svaz českých katolíků, hlavní organizace našich věřících v té době, na sebe vzal dva velké úkoly. Jeden velký úkol byl podpora Československého semináře Nepomucena v Římě a tuto úlohu Svaz plnil celých 40 let za doby totality a druhý úvazek byl zakoupení dvou barevných oken pro Národní svatyně (Shrine). Tyto dvě akce zatížily Svaz na tolik, že myšlenka sbírky na výstavbu kaple zůstala jen sen. V sedmdesátých letech pan Eduard Fusek, v té době zaměstnanec Basiliky, se snažil ten sen vzkřísit. Na schůzi našich kněží, předáků katolických jednot a laiků na Chestnut Hill College v době Eucharistického kongresu, se rozhodlo sen realizovat. Jako první krok bylo nutné založit non-profit organizaci, aby dary mohly být osvobozené od daní – poplatků. Výbor dostal jméno „Board of Trustees for the Czech Chapel of the National Shrine“. Tohoto úkolu se ujmuli česko-americký právník Stanley Walček z Washingtonu a Gregory Hosmer z Filadelfie. Přestože byl pan Biskup častým návštěvníkem hlavního města, kde mimo jiné byl člen správní rady Katolické university (CUA), on i Mons. Němec žili mimo Washington a tudíž považovali za nutné, najít vhodného zástupce v místě a pro tuto funkci si zvolili česko-amerického kněze Redemptoristu otce Františka Nováka. Otec Novák nemeškal a dal se do práce, aby sestavil místní pracovní skupinu. Pokud vím, zakládající členi byli: právník Stanley Walček, Eduard Fusek, bývalý poslanec Lidové strany, plk. Jaroslav Kašpar-Pátý, v té době starosta Sokola Washington, dr. Adolf Klímeck, bývalý generální tajemník Lidové strany, plk. Čambalík a česko-americký historik dr. Jiří Švejda. Počáteční schůze se konaly v privátních domech, pravděpodobně ta první schůze vůbec se konala v domě právníka Walčeka. Já jsem byl vyzván k spolupráci o něco později. V té době se většina schůzí odbyvala v konferenční síni Baziliky Neposkvrněného Početí. Přítomní na svatořečení Jana Nepomuka Neumanna se vrátili domů nadšení pro myšlenku vybudování české kaple a mnozí se ochotně hlásili k spolupráci. Mons. Němec se snažil, aby každá

česká osada v USA a Kanadě byla zapojená to této akce. Pan Biskup a Mons. Němec se dali ihned do práce a snažili se kontaktovat a zapojit do naší akce Americké Biskupy. Připomínali všem, že Biskup Neumann je první americký mužský světec. Tato jejich akce byla velmi úspěšná. Podle mého odhadu více než jedna třetina nákladu na zbudování naší kaple zasvěcené Panně Marii Hostýnské uhradili Američtí biskupové. Několik našinců též štědře přispělo, mimo jiných to byl pan Antonín Slováček, továrník z Michigan, a mnoho bratrů Orlů, Štefan Roman, slovenský podnikatel z Toronta a Tomáš Bat'a, též z Kanady. Dary celkem činily 495,000 a Mons. Němec daroval kapli výnos ze své knihy Our Lady of Hostyn 25,000, dalších 136,000 bylo získáno zásluhou úspěšnými investicemi, do ‚CD‘, které platily až 14 procentní úroky. Kdo by měl zájem o bližší informace, doporučuji zakoupení knihy „The Czech National Chapel“. Tato kniha byla vydaná k příležitosti oslavy svěcení před 30 lety. Kniha je barevná, má 96 stran a mimo jiné obsahuje list dárců. Kdo by měl zájem o zakoupení této knihy, jsem ochotný v této záležitosti pomoci, můžete se na mě obrátit.

Když stavební výbor představil svůj plán „National Shrine“ a jejich architektu panu E. Kennedymu, on vzápětí navrhnul, co považoval za vhodný prostor. Někteří členi si přáli menší prostor, neboť tím by se snížily i náklady. Většina výboru byla pro přijetí nabídky pana architekta. Která Panna Maria má být vybraná za patronku naší kaple? Češi si přáli např. Svatohorskou, Mladoboleslavskou, Moravani chtěli Hostýnskou. Další rozhodnutí se týkalo velikosti kaple, toto byly první spory. Výbor se skládal z mnoha členů, to znamenalo mnoho různých názorů. Pamatuji si na dlouhé debaty ohledně toho, kdo by se měl podílet na výzdobě kaple, či krajani žijící v zahraničí nebo výtvarníci v Československu. Pro ten účel byla vytvořená rada „Czech Artistic Comission“ pro koordinaci budování a výzdobu prostoru, důležitou úlohu v této oblasti měl Oldřich Holubař, kterému vděčíme za naši krásnou kapli. Celkem osm umělců a tři architekti spojenými silami vytvořili tu naši nádhernou kapli.

Dr. Rudolf Kreml a moje maličkost jsme byli pověřeni se postarat o folklorní program na nedělní odpoledne. Po skončení církevní slavnosti začala nám vyhrávat ‚Plzeňská dechovka‘. První na programu byla Sokolská taneční skupina z Clevelandu, dále nastoupil slovenský taneční soubor ‚Limborá‘ z New Yorku. Další byla skupina ‚horských tanečníků‘ z Connecticut. Následovali taneční skupiny z Chicaga ‚Beseda‘, ‚Domov‘ a ‚Omladina‘. Další byla skupina Klubu ‚Moravan‘ z Endicottu, NY. Poslední taneční skupina byla od svatého Antoníčka z Chatam-u, Ontario, Kanada, která přijela bez předešlého oznámení.

Na závěr programu „dobrou noc“ zahrála newyorská dechovka. Tak zakončila oslava svěcení naší kaple zasvěcené Panně Marii Hostýnské a sv. Janu Nepomuckému Neumannovi.

(Mimochoodem dr. Krempl byl můj učitel v uprchlickém táboru Murnau v Bavorsku. Tam jsem se též seznámil s bratrem Slováčkem a Holubářem. Vzpomínám na ně v souvislosti založení Československého Orla v Exilu).

První pravidelné Bohoslužby ve Washingtonu začaly s příjezdem dr. Josefa Kadlece, SJ., mše se odbývaly na universitě Georgetown.

Dp. Kadlecovi přísluhoval dp. František Novák. Po vysvěcení české kaple dp. Novák začal sloužit mše sv. v naší nové kapli a dp. Kadlec pokračoval sloužit mše na universitě. To byly zlaté časy pro naše krajany ve washingtonské oblasti. Měli možnost navštívit měsíčně dvě české mše svaté. Pravidelné mše v české kapli skončily, když se otec Novák odstěhoval do Chicaga. Od jeho odchodu máme české mše jen 4. až 5. ročně, když k nám přijedou naši čeští kněží z New Yorku.

Dp. Kocurek, Czudek a teď znovu otec Kocurek. Mše svaté na universitě skočily onemocněním a později úmrtím dr. Kadlece.

Asi po šesti letech užívání kaple, rektor a architekt Basiliky poslali dopis plk. Al Brožovi, kde nařídili naší obci výměnu sochy Panny Marie Hostýnské, že prý kvalitou neodpovídá požadavkům Basiliky.

Pan plk. Brož se obrátil na Biskupa Esterku a pana Holubáře o radu. Bylo rozhodnuto sochu vyměnit a pan Holubář doporučil umělce-řezbáře Jana Staňka, který v té době žil v Kanadě. Ta krásná nynější socha, která žehná návštěvníkům naší české kaple, je výtvar tohoto umělce, který se vrátil na svou rodnou Moravu.

Jen pro zajímavost, v jakém malém světě žijeme. Paní Marta Hnízdová, aktivní člen naší komunity, mně sdělila, že pan Staněk vytvořil krásný betlém pro kostel v jejím rodném Krnově.

NUMBER OF CATHOLICS in World on the Rise Vatican City (CNS)

The number of Catholics in the world and the number of bishops, priests, religious men and seminarians all increased in 2011, while the number of women in religious orders continued to decline, according to Vatican statistics. The number of permanent deacons is showing strong expansion” globally, but especially in Europe and the Americas, it said.

At the end of 2011, the worldwide Catholic population reached 1.214 billion, and increase of 18 million or 1.5 percent, slightly outpacing the global population growth rate, which was estimated at 1.23 percent, said a statement published by the Vatican press office. Catholics as a percentage of the global population remained “essentially unchanged” at around 17.5 percent.

The statement reported a handful of the statistics contained in the Statistical Yearbook of the Church, which reported worldwide Church figures as of Dec. 31, 2011. Officials of the Vatican Secretariat of State and its Central Office of Church Statistics presented the first copy of the yearbook to Pope Francis; they also gave him the first copy of the 2013 “Anuario Pontificio”, a volume containing information about every Vatican office, as well as every diocese and religious order in the world.

According to the statistical yearbook, the increase in the number of Catholics in Africa (4.3 percent) and Asia (two percent) greatly outpaced their regions’ population growth, which was 2.3 percent and 1.2 percent, respectively. The growth of the Catholic community in Europe and the Americas was even with regional population growth, which was about 0.3 percent for both, the yearbook said. At the end of 2011, most of the world’s Catholics (48.9 percent) were living in the Americas.

BLAHOPŘEJEME

Amelka Manukian přijala poprvé svátostného Krista v sobotu 4. května 2013 v kostele Our Lady Queen of Martyrs ve Forest Hills. Ježíš Kristus ať je Tvůj přítel po celý život a doprovází Tě na cestě do Tvého pravého domova. Tobě Amelko a celé Tvé rodině přeji Boží požehnání.

Fr. Antonín

Paní **Helena Otypka** oslaví dne 15. června kulaté narozeniny. Děkujeme Vám paní Heleno za pomoc v kostele při organizování našich zábav. Děkujeme také za Vaše přátelství. Ať Vám Bůh žehná do dalších let. Ať je Vám víra oporou v každodenních starostech. Za celou krajanskou rodinu přeje Fr. Antonín.

V neděli 16. června 2013

oslavíme 30. výročí posvěcení kaple Panny Marie Hostýnské

ve Washingtonu, D.C. Slavnostní mše svatá bude ve 12.15 PM.

Krajanská rodina v Astorii pořádá pouť při této příležitosti. Odjezd autobusu bude ráno **4,30 AM** od kostela v Astorii (23-25 Newtown Ave, Astoria NY 11102). Odjezd zpět do NYC bude 4 PM tentýž den. Zájemci se mohou přihlásit v kostele v Astorii po bohoslužbě a nebo tel. 718 575 8959.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Elen Samek, Henry Marek, Miroslav Kaspar, Joan Alston, Lubomir Hromadka.

Blahopřejeme k narozeninám v měsíci červnu:

Marta Pope 6. června, Martin Hnízda 8. června, George Soyka 8. června, **Helena Otypka 15. června**, Petr Svoboda 17. června, Zdeněk M. Nehybka 22. června, Petr Combs 26. června, Ota Blaha 29. června.

úmysly mší svatých v měsíci červnu 2013

datum	úmysl	dárce
06-02	Za Máriu Jureňovu	rodina Jureňová
06-05	Za zemřelé rodiče a bratra	Jiří Glos
06-09	Za zomrelé rodiče	Elen Samek
06-12	Za zemřelou sestru Marii Pavlicovou	Božena Smrčka
06-15	Za zomrelú Máriu	Andrew Poncic
06-16	Mše svatá ve Washingtonu, D.C.	30. výročí kaple
06-19	Za zemřelou Dr. Evu Volšickou a zemřelou rodinu Volšickou	Jiří Glos
06-23	Za matky, Máriu Čápošovu a Annu Jelinkovou	manželé Jelínkovi
06-26	Za zemřelou rodinu Poncikovu a Kocurkovu	Antonín Kocurek

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc

110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959

šeky na podporu pro časopis a misii: Czech Catholic Mission in NYC

na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am

v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102

Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall

Adresa českého kněze: Fr. Antonín Kocurek,

110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375 Tel: (718) 575 8959

E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohannepomucene.org>

(První Lateránský koncil 1123)

9. ekumenický
koncil

První Lateránský koncil byl svolán více než 250 let po posledním ekumenickém koncilu v Konstantinopoli (8. Ekumenický - IV. Konstantinopolský 869). Tento koncil se odehrával v úplně jiném světě než předchozí. Východní církve se koncilu nezúčastnila. Roku 1054 došlo k Velkému schizma (rozdělení) mezi západem ŘÍMSKOKATOLICKOU církví a východem PRAVOSLAVNOU církví. Tento a další ekumenické koncily jsou proto uznávány jenom římskokatolickou církví. Poprvé byl koncil svolán papežem a ne světským vladařem. Ještě před koncilem církve prošla velmi těžkým obdobím. Především desáté století bylo na nejnižším stupni papežské historie. Papežové byli voleni z římských šlechtických rodin, které mezi sebou bojovaly. Papež měl velkou politickou roli. Samozřejmě mezi nimi byli také velice ušlechtilí a zbožní, kteří chtěli dát věci do pořádku.

Velkým problémem té doby bylo ustanovení a svěcení nových biskupů. Lidé věřili, že monarchové jsou lidé posvěcení Bohem a proto mají právo také mluvit do věci víry. Mají právo ustanovovat biskupy. Pokud vládl dobrý panovník, nebyl to problém. Potíže nastaly s panovníky, kteří tento úřad svěřovali svým přátelům, nehladě na kvality. Celý problém se skrývá pod názvem INVESTITURA - kdo má právo jmenovat (právo investitury) nového biskupa. Je to papež, a nebo místní panovník? Po dlouhé době se nakonec domluvilo, že jenom papež má právo jmenovat biskupy, ale právo světské moci předává biskupovi panovník. Tato dohoda byla podepsána v městě Worms - Wormský konkordát.

Papež Kalixtus II. svolal koncil 18. března 1123. Zúčastnilo se ho okolo tři sta církevních hodnostářů. Koncil měl hlavně podepsat a odsouhlasit Wormský konkordát. Dále to byly různé disciplinární nařízení. Neválčit v době velkých svátků, odpustky těm, kteří se zúčastní křížácké války, ochrana rodiny, která má své členy v křížácké válce, ochrana poutníků. K velkému posunu došlo také ve věci týkající se jednotlivých diecézí. Papež se začal více spoléhat na své biskupy než na kláštery, které měly v té době velký vliv. Konflikty mezi kláštery a biskupy nebyly ničím výjimečným. Koncil skončil buď 27. března, nebo 6. dubna roku 1123. Tento koncil přispěl trochu k pokoji v západním křesťanském světě, ale Řím zůstal v nepokoji.

(papež Kalixtus II. 1119 - 1124)

